

feina!

Butlletí de la Candidatura d'Unitat Popular de Berga - núm. 5 - primavera 2014

CIU TOMBA ELS PRESSUPOSTOS DE LA CUP

La proposta de la CUP hauria aturat el desgavell econòmic

L'equip de govern de CiU va tombar, el passat gener, la proposta alternativa de pressupostos que havia presentat la CUP. El més normal és que sigui l'equip de govern qui elabori els pressupostos. De fet, això és tan normal que era la primera vegada a la història de la nostra ciutat que un grup de l'oposició es veia obligat a fer una contraproposta.

La CUP va considerar que era inútil limitar-se a criticar i queixar-se, que ja era hora de fer un pas endavant i suplir la inoperància del govern amb una proposta d'estalvi efectiu, vist l'elevat deute que té, i la seva constant tendència a l'alça.

(passa a la pàgina 2)

QUÈ FER AMB L'HOSPITAL?

Després d'anys de gestió econòmica nefasta, la política erràtica de CiU ha col·locat l'Hospital Sant Bernabé en una situació molt delicada, en què perillen la qualitat assistencial i els llocs de treball del personal. Han estat anys i anys de llençar diners a cabassos en projectes megalòmans, absurds o inútils; anys i anys de gastar sense preocupar-se de qui pagaria: ja vindria algú darrere, pensaven. L'important, en aquells moments, era fer-se l'artista. Pensaven que la caixa de l'Ajuntament era un corn de l'abundància; pensaven que sempre es podien demanar nous crèdits, pensaven que tot l'any era campanya electoral, pensaven que la gent havia de veure que es feien coses, independentment del fet que fossin útils o no. Estaven convençuts que les altes administracions mai no deixarien caure l'Ajuntament. S'equivocaven. Mil vegades els ho vam dir i mil vegades ens van menystenir. Ells eren els assenyats i nosaltres els utòpics. Ser assenyat era demanar crèdits impossibles de pagar i ser utòpic era gastar només allò de què es disposava. I ve't aquí que

la irresponsabilitat de CiU ha deixat l'Ajuntament pràcticament sense cap competència. La nova llei de *racionalización y sostenibilidad* del PP emmanilla els ajuntaments fortament endeutats com el nostre. Legalment només tenim competències sobre els gronxadors i el cementiri, així de trist i així de real. I la primera víctima: l'Hospital Sant Bernabé.

(passa a la pàgina 5)

...i també:

- Mercadona obrirà portes per tancar futurs a Berga.....p. 4
- La ganga de les externalitzacions.....p. 5
- El cas del Teti o aquest PP que necessita la violència com l'aigua.....p. 8
- Sí, sí i tres vegades sí.....p. 9

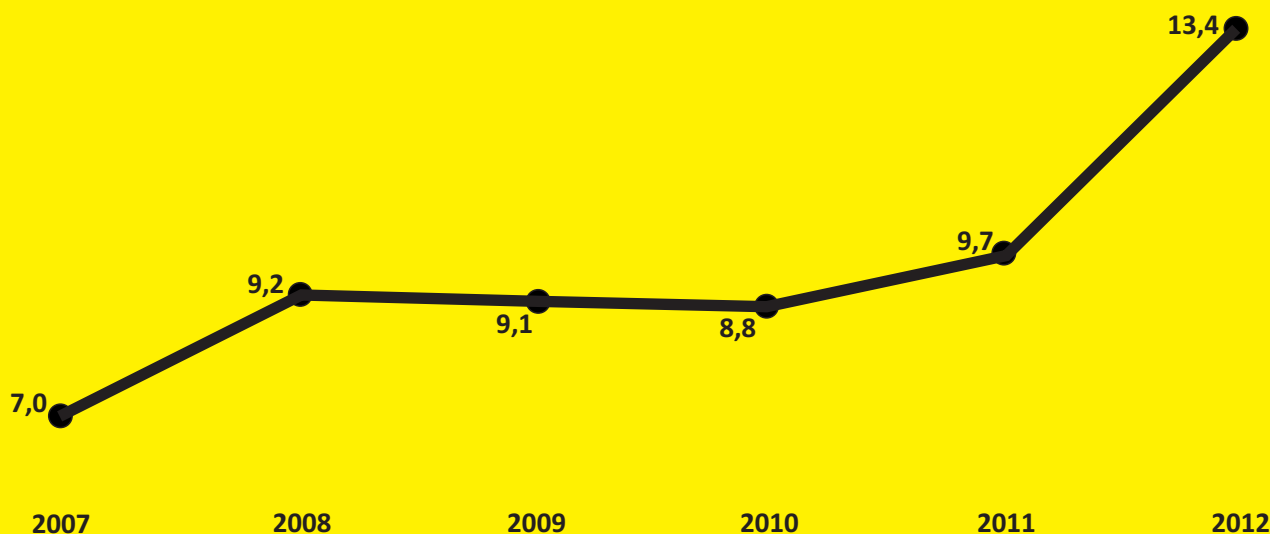
CIU TOMBA ELS PRESSUPOSTOS DE LA CUP

L'Ajuntament tenia en començar el 2013, i a falta de dades més recents, un deute real de 13.401.763,20 €. Entenem com a deute real allò que es deu havent descomptat el que li deuen. Aquesta xifra astronòmica (més de dos mil dos-cents milions de pessetes) és el resultat de dècades de governs irresponsables, però que ha vist el seu major increment en el mandat de Juli Gendrau. De fet, el els primers sis anys de govern, Gendrau ha doblat el deute real, que quan va entrar era de 7.068.054,17€. Aquestes quantitats no les calculem nosaltres sinó que són els comptes del mateix Ajuntament.

que els proveïdors anaven amb la factura a cobrar al banc i aquest després establia el préstec amb l'ajuntament pel total del que havia pagat als proveïdors. En el cas de Berga va ser de més de set milions d'euros. Però

**En sis anys, Gendrau
ha doblat del deute
de l'Ajuntament**

EVOLUCIÓ DEL DEUTE REAL DE L'AJUNTAMENT DE BERGA (en milions d'euros)

L'any 2012 el govern d'Espanya va treure una llei per la qual s'obligava les administracions locals i autonòmiques a pagar tots els deutes que tinguessin amb proveïdors i se'ls feia un préstec per pagar-ho. De fet els diners ja no van arribar a les administracions sinó

tot i haver deixat a zero els deutes a proveïdors, l'any següent, quan el govern va obligar a fer el mateix per segona vegada, l'Ajuntament ja tornava a acumular 1.271.888,33 de deute i va haver de demanar un nou préstec.

ANY	Deute a llarg termini	Deute a curt termini	Total deute	Cobraments pendents	DEUTE REAL
2007	3.185.261,22 €	9.696.153,60 €	12.881.414,82 €	5.813.360,65 €	7.068.054,17 €
2008	3.590.742,22 €	10.569.034,28 €	14.159.776,50 €	4.988.023,60 €	9.171.752,90 €
2009	5.783.106,48 €	11.563.910,97 €	17.347.017,45 €	8.218.465,82 €	9.128.551,18 €
2010	5.683.435,87 €	11.256.579,59 €	16.940.015,46 €	8.105.606,29 €	8.834.409,17 €
2011	8.505.049,81 €	9.261.059,81 €	18.126.109,62 €	8.429.746,70 €	9.696.362,92 €
2012	14.927.685,36 €	3.783.387,19 €	18.711.045,55 €	5.309.282,35 €	13.401.763,20 €

Aquest és el desolador panorama que hi ha quan la CUP rep els pressupostos de CiU per al 2014, uns pressupostos que no reconeixen aquesta situació extrema.

Cal partir de la base que l'Ajuntament s'ha vist sotmès pel govern d'Espanya a un pla d'ajust per poder anar tornant, fins al 2022, els 18 milions d'euros que deu als bancs. Aquest pla d'ajust impedeix que fins que no estigui tot retornat, és a dir fins al 2023, es pugui invertir ni un sol euro en la ciutat.

Però l'equip de govern, en comptes de fer un pressupost auster amb les despeses ordinàries i intentar estalviar per poder accelerar el retorn de préstec i finalitzar, com més aviat millor, el pla d'ajust, fa com si res. Fins i tot es permet el luxe d'inflar algunes partides per disposar de diners de reserva per si de cop se'ls acudeix alguna genialitat.

Fet i fet, potser és una benedicció que l'equip de govern actual hagi estat condemnat a no poder invertir en la ciutat. Costa d'endevinar quina millora per a Berga explica un deute de 18 milions d'euros?

Després de l'anàlisi de la proposta de l'equip de

Què és el deute il·legítim?

L'any 2012 l'estat va obligar tots els ajuntaments a fer front als seus deutes amb els proveïdors concertant préstecs. El Ministeri d'Economia havia destinat trenta-cinc mil milions a aquest efecte. El Ministeri, però, va decidir que no ho gestionaria directament sinó que ho faria a través d'entitats financeres. Els bancs van començar a pagar totes les factures que els portaven els proveïdors i l'Ajuntament es veia obligat a subscriure un préstec pel valor de la quantitat total: més de 7.041.434,71 €.

Ara bé, l'estat va deixar els diners als bancs a un interès del 0,5% i els bancs deixen aquests mateixos diners al 5,5%. La CUP entén que aquest 5% és no només un percentatge abusiu sinó que a més va a parar a les butxaques d'aquells que són en gran part responsables directes de la crisi que patim. El deute il·legítim que s'obliga a pagar a l'Ajuntament de Berga supera el mig milió anual. La CUP va exigir l'equip de govern que no fes efectiu aquest pagament. No van gosar, entre els bancs i el berguedans, CiU va triar els bancs.

govern i veient que els criteris emprats a l'hora d'elaborar els seus pressupostos continuen ajornant i fent més gran el problema, la CUP va elaborar una proposta alternativa amb els següents criteris:

1- Limitar a la baixa les despeses ordinàries. Reduir les partides de despesa corrent implica situar la pressió d'estalvi tot l'any i evitar-ne el relaxament. Així doncs, reduïem de manera racional les partides de despesa habitual, observant sempre els resultats dels darrers sis anys.

Per primer cop a la història un grup de l'oposició presentava uns pressupostos

2- Detectar i suprimir les partides bombolla, inflades. En el pressupost es detecten partides que es mantenen —mentre els anys anteriors no s'han gastat— o s'augmenten sense cap justificació. Entenem que són partides bombolla que els serveixen per destinar a capricis clientelars o propagandístics. La nostra proposta les eliminava completament.

3- Suprimir les partides que l'equip de govern no té intenció o capacitat d'executar. En la proposta de CiU hi havia partides que, o bé han demostrat que no tenen voluntat política per executar, com pot ser la partida de participació ciutadana, o bé han demostrat manca de capacitat per tirar-les endavant, com pot ser

ESTALVI PREVIST

pressupost CiU	pressupost CUP
105.213,60€	765.600,00€

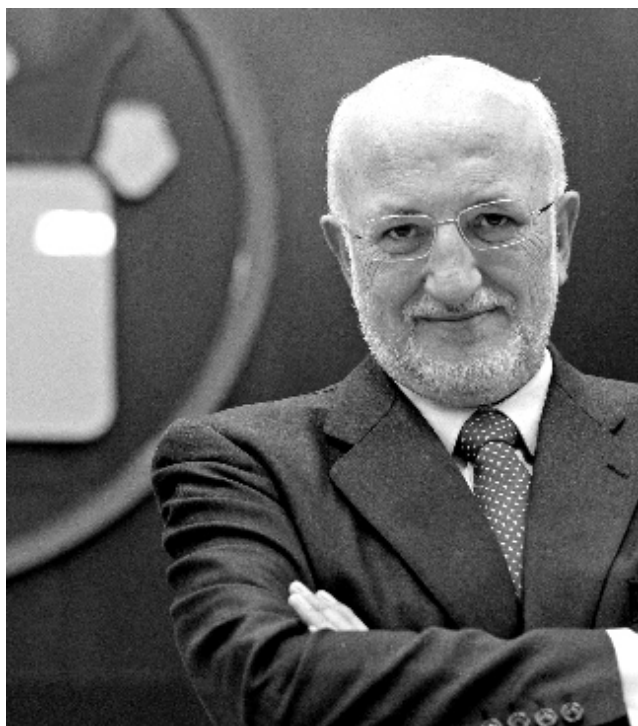
la partida per a la fira del teatre amateur. La CUP proposava suprimir aquestes partides.

4- Partides amb criteri ideològic. Els pressupostos també contenien partides que vam replantejar des d'una perspectiva purament ideològica. És a dir, no amb un caràcter tècnic com les anteriors sinó en sintonia amb els principis de la CUP. En alguns casos plantejàvem augmentar-ne la dotació, com ara els camins escolars o les festes dels barris; en d'altres disminuir-les dràsticament, com ara les d'atencions protocol·làries.

MERCADONA REOBRIrà PORTES PER TANCAR FUTURS A BERGA

L'estudi *Briefing Good Neighbours* de l'entitat londinenca *Friends of the Earth* conclou que per cada 10 llocs de treball creats en grans superfícies se'n destrueixen 15 en comerços tradicionals. Per tant, un mal negoci per a la ciutat. De totes les grans superfícies que impossibiliten la democratització del sistema agroalimentari, el propietari de Mercadona afirma que «la crisi durarà més o menys anys depenent de si canviem la nostra actitud i pensem més en els nostres deures i menys en els nostres drets». Així, amb aquesta frivolidat, supèrbia classista i opulent fal·làcia, Juan Roig, propietari de la soga Mercadona i de la segona fortuna a l'Estat espanyol, publica la clau del seu èxit, i declara les seves intencions: continuar fent negoci en detriment de qualsevol dels nostres drets i necessitats col·lectives. Durant la crisi ha augmentat els beneficis un 58%, i és el supermercat que més rendibilitat n'ha tret.

Roig és un gran apel·lador a la «cultura de l'esforç», —patint greus problemes dislèxics entre cultura i tortura— i com a tal acumula nombroses sentències judicials i in comptables accions de denúncia per incompliments dels drets dels treballadors dels seus supermercats. A més, practica el model taylorista-fordista, que es basa en la supervisió de la productivitat, cronometrada per empleats de rang superior i on la remuneració depèn d'incentius lligats a aquest rendiment. Sindicats com la CNT i la CGT denuncien i

alerten la rivalitat entre treballadors que generen les pressions d'aquest sistema de control intern.

L'home fet a si mateix —com li agrada presentar-se— s'ha preocupat de finançar el bipartidisme espanyol. El PP i el PSOE a mans d'un lobby encobert dins la presi-

Cada 10 llocs de treball creats en grans superfícies en destru- eixen 15 de comerç tradicional.

dència de l'Institut de l'Empresa Familiar, que està exigint la flexibilització del mercat laboral, la reducció del cost de l'acomiadament, el retard de l'edat de jubilació als 67 anys, el trasllat dels festius i la desvinculació de la pujada salarial a l'augment de l'IPC. I alerta!, perquè segons una enquesta d'Ipsos del 2013, Roig és el tercer empresari més influent a l'Estat espanyol.

Aquest any, Mercadona decideix perseguir el moviment comercial berguedà situant-se al ben mig del passeig de la Indústria. De nou, un impacte desestructurador de les grans superfícies cap al teixit econòmic, laboral i social berguedà. Recaiient sobre el conjunt de productors, botigues, comerços, treballadors i consumidors aïllats que des de fa anys intenten resistir i combatre l'abús de la competència agressiva, neoliberal i deslleial dels grans centres comercials.

Just a l'arrel del sistema agroalimentari existeixen pagesos, agricultors i ramaders. Un dels seus sindicats, COAG, ha denunciat reiteradament que el fet de concentrar més del 80% de la producció —com és el cas— a les urpes dels grans grups de distribució, facilita sotmetre la producció a situacions extremadament precàries. Condemna, una vegada més, la terra a continuar orbitant sota els interessos del mercat.

Si no aconseguim un espai de consum alternatiu, el nostre teixit productiu, laboral i d'intercanvi defallirà. I en un context de crisi nascut de l'economia especulativa i finançaritzada, és imprescindible recuperar l'economia productiva local per reactivar, de manera progressiva, un creixement mutu, social i compartit de les classes treballadores del nostre territori.

LA GANGA DE LES EXTERNALITZACIONS

Les recents irregularitats en diversos contractes de prestació de serveis de l'Ajuntament han posat de manifest un problema generalitzat al nostre país i covat de fa anys: el de les externalitzacions de serveis.

Fins no fa massa aquest fet es venia com a signe d'eficiència i modernitat quan no era més que un abandó de la feina de l'Ajuntament. Al capdavant a casa del ric sempre és millor pagar perquè et facin la feina que no haver-s'hi de trencar un mateix les banyes.

Per l'ajuntament, externalitzar significava treure's del damunt tots els problemes del dia a dia

Prenguem com a exemple el servei d'aigües d'un ajuntament qualsevol. En aquell moment, per l'ajuntament, externalitzar significava treure's del damunt tots els problemes del dia a dia: no haver de comandar personal que reparés la xarxa, no haver d'aguantar les queixes i discussions sobre factures, avaries i lectures de comptadors, no haver de facturar ni perseguir impagats i, sobretot, ni haver de guardar diners per a obres de reparació o millora, ni finançament per fer-les, ni de res de res. Tant sols pagar una factura al cap del mes, i a la torna, una part important del pressupost d'inversions s'alliberava d'haver-se de destinar a assumptes tan poc glamurosos com reparar canonades. Una ganga.

Amb el temps la cosa es complicà. L'ajuntament treia concursos a preus cada cop més baixos i on demanava cada cop més prestacions sense tenir ni ganes ni capacitat de controlar-les. Mentrestant la concessionària ofertava cada cop més barat, feia el que li dava la gana incomplint els compromisos de presència de personal i escatimant en manteniment, i quadrava beneficis a base de factures extraordinàries fàcils de justificar en una xarxa cada cop més vella i desatasa.

I arribem on som avui: una xarxa rebentada gestionada per una empresa endeutada que ha de rendibilitzar al màxim els seus contractes per tornar als «brots verds». I a un ajuntament endeutat al qual costa molt afrontar el munt de factures que cauen mes rere mes.

Canviem? Remunicipalitzem?

Un informe demolidor

L'any 2011, el Tribunal de Comptes va fer un exhaustiu informe sobre el sector públic amb una comparativa dels serveis fets directament pels ajuntaments respecte dels que s'encarreguen a empreses privades. Aquest informe analitzava la prestació de serveis en municipis de menys de 20.000 habitants, com és el cas de Berga, i tractava temes concrets com l'abastiment d'aigua potable, l'enllumenat públic, la netja viària o la recollida d'escombraries, al llarg de 360 pàgines.

La conclusió és que, per norma general, surt molt més car un servei quan un ajuntament l'encarrega a una empresa privada que no pas quan el gestiona directament. Però a més es constata que aquest augment de preu no només no va acompanyat d'un millor servei, sinó que la majoria de vegades és justament al contrari.

L'estudi presenta exemples molt aclaridors: quan una ciutat de la mida de Berga gestiona directament la recollida d'escombraries costa 42,55 € per habitant.

El mateix servei encarregat a una empresa

La gestió externalitzada és, gairebé sempre, molt més cara i no millora el servei

s'enfila, de mitjana fins a 53,90 €. A Berga aquesta xifra puja fins a 78,27 €. Això resulta de dividir allò que paga l'ajuntament a l'empresa que fa el servei (1.300.000,00 € pressupostats per al 2014) pel nombre d'habitants de la ciutat (16.609, la darrera xifra oficial, referent a 2013).

Possiblement no cal dir res més. L'externalització d'un servei com la recollida d'escombraries costa a cada berguedà gairebé el doble del que li costaria si l'Ajuntament el gestionés directament.

QUÈ FER AMB L'HOSPITAL SANT BERNABÉ?

La incertesa de la situació de l'Hospital Sant Bernabé s'eternitza. Els intents de crear una nova figura jurídica han esdevingut un nou fracàs clamorós de l'equip de govern de CiU. Ni la sanitat pública al Berguedà ni l'Hospital corren perill de desaparèixer, però sí de perdre qualitat assistencial dels usuaris i drets laborals dels treballadors. Perill de ser absorbits per una altra fundació, de derivar serveis a altres capitals. Perill d'empetitir-se.

Cronologia d'un despropòsit

Just ara fa un any, l'equip de govern representat al Patronat de l'Hospital Sant Bernabé presentava un informe de l'assessoria Faura-Casas que explorava les possibles figures jurídiques en què es podia convertir l'hospital per tal de deixar de dependre exclusivament de l'Ajuntament, com fins ara. L'informe proposava sis possibilitats però insistia a presentar com a més beneficioses les formes més privades i com a més complexes i ineficients les formes més públiques. Tanmateix l'informe contenia errors greus en no preveure els mecanismes legals existents de protecció contra el mal ús dels diners públics. Tot i que els representants de CiU, apel·lant al seu propi programa electoral, insistien que la seva prioritat era el

consorci públic, a l'hora de la veritat, en un sospitós gir, van votar constituir una fundació privada.

La CUP es va quedar sola defensant la forma de consorci públic i el 4 de juny de 2013 el Patronat va acordar encarregar a Faura-Casas la reconversió de l'Hospital en una fundació privada, procés que havia de culminar el 31 de desembre del mateix any.

CiU va contravenir el seu programa, que prometia un consorci públic

La CUP, però, no es va resignar i mentre passaven els mesos sense notícies de la feina de Faura-Casas va elaborar un projecte de Consorci Públic, amb assessorament econòmic, empresarial i jurídic. La CUP va construir una alternativa que mantenia l'hospital dintre del sector públic, sota el control de la ciutat i la comarca i gestionat pels mateixos treballadors. Aquest projecte es pot consultar a www.berga.cup.cat.

La intenció de l'esquerra independentista era contraposar el seu projecte de consorci públic a la

fundació privada que presentaria l'equip de govern en algun dels darrers plens de l'any. Però l'equip de govern no va arribar a presentar el projecte de fundació privada, com en tants altres casos el projecte s'havia anat eternitzant fins a podrir-se abans de germinar.

En aquesta incertesa sobre el futur de l'hospital es va constituir al gener la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública, que reivindica la fórmula de consorci públic. Això va ser així fins que la CUP va denunciar en el ple municipal de febrer que, a causa de la nefasta situació econòmica en què han deixat Berga els successius governs de CiU i PSC/ERC, la Ley de racionalización y sostenibilidad (RSAL), vigent des de l'1 de gener, impedeix que l'Ajuntament constitueixi cap fundació privada com tampoc cap consorci públic. Fins a final d'any encara era possible la creació d'un nou ens, però la inoperància a què ens té acostumats el govern de CiU havia situat l'hospital en un carreró sense sortida: ni se'ns permet canviar la situació, ni se'ns permet mantenir-la com fins ara.

Empesa per la realitat i les seves limitacions, la CUP va apostar per fer un pas endavant i aquí va coincidir plenament amb la Plataforma reclamant que —donades les circumstàncies i amb el benentès que és la Generalitat qui en té competències— fos la Conselleria de Salut qui assumís directament la gestió de l'Hospital o, si això no era possible, constituís un consorci públic, ja que no ho pot fer l'Ajuntament, en el qual la ciutat, la comarca i els treballadors tinguin un paper efectiu.

Amb l'aval de milers de signatures de ciutadans de la comarca, això es va plantejar a l'alcalde en una reunió

La CUP va elaborar un projecte de consorci públic gestionat pels treballadors

entre el Patronat i la Plataforma. La resposta de CiU, un cop més, entre l'ambigüitat i el dubte: veuen bé defensar el control berguedà de l'hospital i els llocs de treball però no saben què han de fer. Davant seu la CUP i la Plataforma amb un projecte clar i concret: l'hospital de Berga s'ha de mantenir plenament públic, l'ha de

gestionar qui en té la competència.

D'altra banda, el PP aprofita la ressaca de la bogeria especulativa immobiliària i les seves dantesques conseqüències per fer llenya de l'arbre caigut. La RSAL esdevé una invitació a privatitzar tot allò que sigui privatitzable. De fet les úniques sortides que dóna la

Davant del fracàs del projecte de CiU, la CUP torna a oferir alternatives

lleï a milers d'ens locals —escoles de música, transport urbà, escoles bressol, etc.— és el tancament o la privatització. No es preveu la venda de l'hospital però no es podria descartar que una fundació privada el volgués absorbir, de manera que els berguedans en perdrien el control i la gestió pública.

Faura-Casas, un fiasco molt car

El juny de 2013 el Patronat de l'Hospital va aprovar contractar per 21.054,00 € l'assessoria Faura-Casas per tal que gestionés el canvi de forma jurídica de l'hospital. Aquest acord va comptar amb l'oposició de la CUP, ja que aquesta assessoria era l'autora d'un informe previ amb errors flagrants. Faura-Casas es va comprometre a realitzar el canvi de forma jurídica en sis mesos. És clar que aquesta assessoria no només no va fer la feina per la qual va ser contractada sinó que ni tant sols va veure venir que la Ley de racionalización y sostenibilidad que preparava el PP ho impediria a partir de gener. Revisant l'expedient d'aquest contracte, hem pogut comprovar que l'única documentació que ha aportat Faura Casas han estat sis factures mensuals de 3.509,00 €, de les quals ja n'han cobrat cinc.

La CUP està intentant convèncer l'equip de govern i el Patronat de l'hospital perquè reclamin a Faura-Casas el retorn dels diners o, en cas que no ho facin, els demandin per incompliment de contracte.

EL CAS DEL TETI O AQUEST PP, QUE NECESSITA LA VIOLÈNCIA COM AIGUA

A les tres de la matinada del 7 de juny del 2012, Sergi Rodríguez, conegut com a Teti, es trobava a la cruïlla entre el carrer Gran Via i la carretera de Sant Fruitós, en ple passacarrers de Patum. Allí es va creuar amb Juan Antonio López Noguera, l'únic regidor del PP de Berga i el Berguedà, entre molta altra gent que omplien el carrer de gom a gom. Va ser llavors quan, enmig de la multitud, algú va donar un clatellot al regidor, segons refereix ell. Sense parar la festa ni la comparsa es continuà el recorregut, on tothom seguí el seu camí i la Patum es celebrà amb total normalitat.

El senyor López Noguera, sense necessitat de rebre atenció mèdica, va denunciar als Mossos d'Esquadra el calbot que diu que va rebre i s'obrí un procediment judicial contra el Teti.

L'acusació de Noguera demana sis anys de presó per un calbot

En un primer moment la fiscalia no dubtà de qualificar el fet com a falta penal però sense una rellevància important ja que no era prou greu com per sol·licitar l'entrada de cap persona a presó. No obstant, el regidor del Partit Popular, amb el seu afany de polititzar un incident que no va tenir cap tipus de conseqüència ni rellevància, sol·licità una pena de presó de cinc anys i una multa de 3.600 euros. Posteriorment, la fiscalia es va apuntar al carro i va passar l'acusació a atemptat contra l'autoritat a un membre de la Corporació Local, sol·licitant les penes màximes estipulades per aquest delictes, sis anys de presó i dues multes que pugen a un total de 4.560 euros, tot i que en les últimes declaracions sembla que podrien baixar a quatre anys i nou mesos de presó.

El regidor Juan Antonio López Noguera ja va ser notícia fa poc per les seves polèmiques declaracions al congrés nacional del PP que va celebrar-se a Valladolid, on, entre altres perles, va qualificar Berga de «bressol de l'independentisme radical» i va dir que a les escoles del Berguedà els fills de membres del seu partit són discriminats. Aquestes declaracions van

provocar molt malestar entre la població i van merèixer una reprovació pública per part del ple de l'Ajuntament aprovada per totes les forces polítiques.

Encara sembla més desmesurada la petició sobre el Teti veient els fets que van succeir a la seu Blanquerna de Madrid: el passat 11 de setembre, una dotzena de feixistes amb banderes inconstitucionals van entrar agredint gent, trencant mobiliari i inclús llançant gasos il·legals. Aquests individus gaudeixen de total llibertat i han estat condemnats a multes ínfimes.

No hi ha cap mena de dubte que part de l'estratègia del PP per frenar les aspiracions de la societat catalana s'enclava en el relat que al Principat es viu un clima de coacció i violència contra tot aquell que subscriu i acata la constitució. Així ho denunciaven dia rere dia el PP i les seves marques blanques i així ho va testimoniar davant dels seus líders Juan Antonio López Noguera a Valladolid. Però en aquesta història hi fallava una peça: la connexió amb la realitat. A l'oest del Cinca poden donar tot el crèdit a Noguera i possiblement no els cal cap altra prova però a Catalunya li cal algun document per mostrar als seus conciutadans que els faci renegar de la realitat que veuen amb els seus ulls. I aquest document, Noguera pretén que sigui una sentència de presó al jove berguedà. Tot s'hi val, al PP, per pujar graons, fins i tot enviar un noi a la presó per un calbot.

SÍ, SÍ I TRES VEGADES SÍ

Les massives mobilitzacions impulsades durant els darrers anys pels moviments populars que han tingut lloc arreu dels Països Catalans al voltant dels drets nacionals, socials i democràtics han estat claus perquè alguns canvis que fa uns anys semblaven impossibles ara ho semblin molt menys.

En concret, a Catalunya, el procés de mobilització que han protagonitzat amplis sectors del nostre poble ha expressat la demanda inequívoca d'exercir el dret a l'autodeterminació com a pas previ a l'assoliment de la independència nacional. Una voluntat legítima i democràtica que parteix del reconeixement del poble català com a subjecte polític amb sobirania pròpia per determinar lliurement el seu futur.

La negativa de les institucions espanyoles a adequar la legalitat a la reivindicació d'autodeterminació demostra que la tercera via, la de l'encaix del procés en el marc espanyol, és una via morta i no pot servir d'excusa per impedir que decidim lliurement el nostre futur polític. Tots aquests sectors, que en comú tenen la seva proximitat amb el poders econòmics, són els agents que estan intentant aigualir el procés per fer-lo descarrilar a través de pactes o dilacions innecessàries amb l'objectiu de guanyar temps i intentar una nova aliança que permeti mantenir l'*statu quo*.

Tot plegat són dificultats que s'afegeixen a un estat espanyol que segueix enfortint la seva ofensiva recen-

Sí al referèndum, sí a la independència i sí als Països Catalans

tralitzadora fins i tot en contra del sistema autonòmic vigent. Tot sembla indicar, doncs, que l'estat voldrà impedir la celebració del referèndum el proper 9 de novembre i mentrestant ofegarà econòmicament la Generalitat i impulsarà una batalla contra el català i contra la nostra cultura, símbols i institucions arreu dels Països Catalans.

La CUP és del parer que, davant la negativa de l'estat, només a través de la mobilització popular i amb l'activació de la desobediència i la plena implicació de la societat civil serà possible avançar en un procés que, si és tutelat per les elits, pot portar a una nova falsa tran-

sició, però que si és protagonitzat pel nostre poble aleshores tot és possible: el referèndum, la independència i també els Països Catalans. Per canviar-ho tot.

La CUP entén la independència no com una fi, sinó com una eina per fer una societat justa i lliure

En aquest sentit la CUP impulsa una campanya política que pretén en primer lloc refermar la voluntat de realitzar un referèndum aquest any 2014, sigui quina sigui l'opinió i actitud del govern espanyol, fent valer la declaració de sobirania acordada majoritàriament al parlament del Principat. A l'hora refermar el compromís amb la independència nacional, com ha estat fent l'esquerra independentista des del 1968, entenent que la independència va més enllà d'una simple secessió del Principat, que no és una finalitat en sí, sinó una eina per fer una societat justa i lliure en tots els àmbits. I evidentment refermar el compromís amb la totalitat de la nació catalana; que és el conjunt dels Països Catalans el subjecte de l'alliberament nacional i social que pretén.

26 d'abril de 2014

17:00 Jocs tradicionals per a la canalla

18:30 Referèndum sí o sí,
a càrrec de Jaume Casals, alcalde de Navàs

19:00 Unitat dels Països Catalans
-Balls populars amb la Berguedana de Folklore Total
-Intervenció de Antoni Trobat (historiador mallorquí)
-Degustació de plats i vins del territori

Plaça de Sant Joan · Berga

Sí al referèndum el 2014

Sí a la Independència

Sí als Països Catalans

amb la col·laboració del Casal Panxo

8 de Març Jornada de lluita i reivindicació

En l'àmbit de reivindicacions de la diada del 8 de març, les setmanes prèvies Arran Berguedà va organitzar un cicle feminista amb la voluntat de tractar i reforçar aspectes fonamentals d'aquesta lluita que sovint queden amagats.

Així doncs, a partir del 22 de febrer es van organitzar xerrades, debats i tallers sobre la contrareforma de la llei d'avortament, el retorn als sabers populars, la reconstrucció de les relacions sexoafectives i les repercussions del tractament de la dona en la cultura de la imatge. També es va realitzar una xerrada sobre ginecologia i sexualitat, a càrrec de la metgessa Montse Català, un concert a càrrec de la cantautora ponentina Meritxell Gené i l'exposició «Dones Històriques», que durant tot el cicle va ocupar l'Ateneu Llibertari del Berguedà.

Berga acull la primera mobilització feminista de la història

El cicle va cloure's amb una manifestació feminista entre la plaça Sant Pere i la plaça Sant Joan de Berga, que va aplegar un centenar llarg de persones.

Preguntats sobre els motius per a l'organització d'aquest cicle, els organitzadors responien: *«Sabem que l'ofensiva capitalista que patim les classes populars no té altre nom que el de guerra de classes, i en aquest context veiem com la dona és doblement oprimida. A Arran denunciem que no només el capitalisme ens subjuga i emmalalteix, sabem que el Patriarcat és quelcom imprescindible per al capitalisme i per al seu funcionament, i que aquest, lluny d'estar vençut o en decadència, està reforçant les seves cadenes, en alguns casos més visibles i en altres amb una subtilesa terrorífica, i reforçant un seguit d'idees que més enllà de ser naturals ens naturalitzen tot allò que ens condemna a no ser veritablement un poble lliure.»*

La valoració d'ARRAN és positiva per la resposta de les persones assistents i per haver realitzat per primera vegada a la història de la nostra ciutat una mobilització estrictament feminista.

La CUP de la comarca es troba a Vilada

El passat 16 de febrer la CUP va celebrar al municipi de Vilada una jornada de debat i coordinació amb l'objectiu de reunir el conjunt de la militància així com també les persones simpatitzants per tal de debatre aspectes importants sobre el present i el futur del projecte d'Unitat Popular.

Al llarg de les jornades, es va parlar de l'estat actual i el funcionament de l'organització, es va incidir sobre els aspectes a millorar, recollint les aportacions de tothom. També es va parlar dels principals fronts oberts en l'actualitat municipal i comarcal, així com també de quines serien les possibles problemàtiques socials que caldria treballar. Finalment es van recollir opinions sobre com enfortir la base de l'organització, incrementar la presència al carrer i expandir-se a escala comarcal.

A la jornada hi van assistir una trentena de persones i s'hi van prendre decisions importants com ara la realització d'assemblees periòdiques amb el conjunt de persones involucrades amb el projecte d'arreu de la comarca. La primera d'aquestes assemblees ja va tenir lloc el passat 2 de març al nou local de l'Esquerra Independentista i seu de la CUP al carrer Balmes de Berga, i es van crear diversos grups de treball especialitzat que ja han començat a treballar en iniciatives i accions encarades a millorar la situació del nostre municipi i la nostra comarca.

feina!

Edita:

Candidatura d'Unitat Popular de Berga

Tirada:

8.000 exemplars

Han participat en aquest número:

Marià Miró, Oriol Camps, Anna Maria Guijarro, Clara Bertran, Francesc Ribera, Oriol Marquès i Albert López. Amb la col·laboració especial de Jordi Cussà.

berga@cup.cat

MICROCONTES: El discurs del Rei per Jordi Cussà

De tots els parlaments que havia fet Sa Majestat al llarg de quaranta anys com a cap d'estat, cap no havia alçat una expectació comparable. Un dels motius, el més aparent, era el rumor, oficiós per majúscul, que seria l'últim: el Rei explicaria, en viu i en directe, la voluntat d'abdicar a favor del Príncep. Totes les expectacions, no obstant, van quedar curtes. Ja d'entrada, la posa del Rei a la cadira institucional, amb la bandera rere l'espatlla dreta i un crucifix al costat esquerre, en comptes de la rigidesa apàtica de costum mostrava una tensió latent, un delit de fer i dir el que havia vingut a dir.

—Estimats conciutadans, molt bona nit a tothom —va encetar saltant-se el protocol del Nadal—. Com que ja gairebé tots sabeu que he decidit abdicar, només ho comento perquè entengueu per què aquest discurs serà tan diferent. De fet, serà la primera vegada que en pronuncio un que he escrit jo, sol i en secret perquè ningú m'ho impedis, i per això hauré de mirar els papers en lloc del teleprompter... —va insinuar un somriure, però se li intuïa xop de frustracions—. Per damunt de tot, us vull demanar perdó pel meu fracàs. Ha arribat l'hora de treure'ns la bena dels ulls i dir les coses pel seu nom, i com a Monarca no he aconseguit gairebé res del que m'havia proposat.

«S'ha mantingut la pau, i això potser és l'únic que m'enorgulleix, però les tensions entre els diferents països de l'estat cada dia són més fortes i la voluntat d'arribar a acords cada dia és més feble. I mentrestant l'aparell de estatal s'ha convertit en una superestructura corrupta i oligàrquica per no dir despòtica. Com si fossin bolets verinosos, han florit els sàtrapes, els malversadors, els rapinyaires i els especuladors, i entre tots han teixit tantes teranyines que sovint queden marginats els que volen ser honestos.

«Els comandaments militars i policíacs tenen interessos en les empreses on compren material o immobles. Els presidents i els ministres afavoreixen per sistema determinades corporacions que, al cap d'uns anys, els recompensen amb un tron daurat en un consell d'administració. Els jutges tenen un pacte mut amb els banquers i financers de l'elit, i si surt un podrimener tan gros que no es pot tapar, gairebé sempre prescriu oportunitat. Els alcaldes es posen el sou que volen i després no poden llogar una infermera o un jardiner que cobra sis o set vegades menys! El govern, aquest i tots, proclama que "no pot" legislar contra l'empresa privada, que paga fortunes als jerarques i misèries als que penquen, però escanya la gent que menys aire té i incompleix contínuament pactes i contractes amb els jubilats, els funcionaris i els proveïdors. I, com ja sabeu, aquest càncer de cobdícia descarada ha arribat fins i tot a la família reial. Jo mateix... indirectament i a contracor n'he estat un còmplice passiu. I això, conciutadans...

Durant la diatriba, la passió s'havia apoderat del Monarca, i el Majordom Reial va aprofitar una pausa de fatiga per anar a felicitar-lo i agafar-li suaument els fulls dels dits.

—Encara no he acabat —va protestar el Rei feblement.

—Us demano disculpes, Majestat, però esteu confós —va replicar el Majordom amb un rictus avergonyit—. Ho heu dit tot, ho heu denunciat tot, i tot el país ho ha sentit.

—Ara heu de descansar —s'hi va sumar la infermera sostenint-li el braç dret i arromangant-li tres dits la màniga de l'americana.

El metge va repetir la frase tàntrica (ara heu de descansar) mentre connectava una xeringa a la cànula que el Rei, sota una tira d'esparadrap, tenia clavada al canell.

—No vull que em foteu més porqueries —va exclamar el Rei sense convicció quan la inoculació ja era un fet.

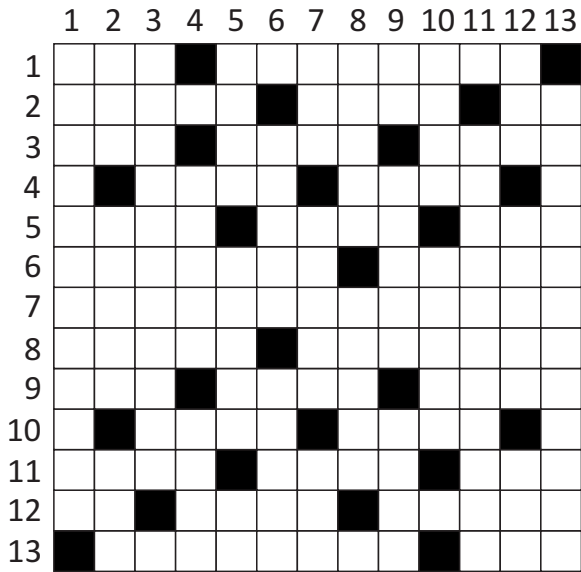
—Ara dormirà una estona —va xiuxiuejar el metge a la infermera—. Poseu-lo a la cadira de rodes i porteu-lo al llit.

Mentre ho feien i desfilaven, la Reina es va inclinar cap a l'orella del metge, que recollia les proves del delictes.

—No sé pas com ho farem —va exclamar en un to tan angoixat com l'expressió—. No el podem mantenir sedat i... segrestat eternament!

—No digueu això, Majestat. El Rei està malalt. Sempre l'hem protegit de tothom i ara l'hem de protegir d'ell mateix.

MOTS ENCREUATS per Jordi Cussà

HORIZONTALS: 1.Consulta universal plebiscitària que paga els encreuats. Senyera independentista. 2.Estranyes. Pot ser polític o d'ancians. Els peus de les mans. 3.Acomiada els treballadors en castellà. Diu que l'Alfons ho era. Prefix que ordenat suma 10. 4.El cap d'un dictador. Parlen molt dels verds, però el poble no en veu pas cap. Per a tots els públics. Cap de pal i peus de cap. 5.Simeó decapitat. Respecti la meitat del mot. Estima sense ordre. 6.Ensenya d'un poble o nació. Solcar els aires en ple caos. 7.El somni que ja no és un somni, d'un país que ja anem fent. 8.Eina de transport dels micos. Ajornat en el temps com la liquidació del Bárcenas. 9.Les tres primeres independentistes. Una piulada. Diu que és un material per a l'adob de pells. 10.El Tito en té dues i el Tata també. Un regidor (que en € romans suma 549). El bisbe d'allà no tenia pèls no sé on. Una serp. 11.De dreta a esquerra, incita al pecat. Deessa de la mitologia grega o ciutadà d'una república bàltica. Barca de milionari. 12.Aquell que no fa mai prou per canviar el món. Lligar un llaç estret, per exemple a la cua. Cera per segellar. 13.Via, llengua, pàtria o botifarra. Auxili, Morse!

VERTICALS: 1.Allò que ha perdut la immensa majoria dels polítics de l'estat. 2.Unió Anarquista Radical. Ordenin amb la mà. Verm espòs de la cuca. 3.Accions o persones que s'han beneficiat de la corrupció política. L'última de la primera. 4.Porta d'Empúries. Giren rodones. Os de les barres. 5.Allò que dóna poder als partits polítics. Deixi el burgès bocabadat al recinte de jocs. De sud a nord, un ocell. 6.Inicia la secessió. Dreta si no trempada, de baix cap dalt. Os del maxil·lar que ho veu tot. 7.Peça de ferro usada per repicar objectes. El sucre, per exemple. Havia estat l'eixida del mas. 8.Pot ser de bona esperança o un usurpador intransigent. Dit gros com el del Francesc. Rel de la nació. 9.Pronom d'origen romà. Penjat pels peus, l'hereu del Borbó. La de l'havanera és la més famosa. 10.Provist d'extremitats voladores. El sostre dels Pirineus. A la sortida de Berga. 11.L'alba de la Diada. Tots els polítics se'n proclamen de boca, però no tots en són de cor. 12.Assemblea Nacional Catalana. Foragitin cap a Avià. El més ric de la baralla. 13.Terme més aviat despectiu que designa els que es volen divorciar de l'estat espanyol.

**«Si un dia la CUP governa
 - que és l'objectiu de tothom que es presenta-
 no ens servirà de res l'experiència de la queixa,
 per això preferim oferir alternatives
 que no pas queixar-nos i prou.
 Per això mentre encara som a l'oposició
 intentem aprendre a construir millores,
 no a sobreactuar en la queixa»**

